

Εσύ, πού τὰ ζητήματα μὲ νοῦν διαχειρίζεσαι,
 κ' ἂν θέλῃ σώνει και καλά
 διάλυσιν κ' ἄλλα πολλά,
 πλὴν εἶναι γέρος ἄνθρωπος καὶ μὴν τὸν συνερίζεσαι.

Γ' αὐτὸν μὴ δείχνῃς ἀπονείκτῃ,
 κ' ἂν θέλῃ τέτοιον πρῶμα,
 μὰ σκέψου πὼς παρανεύει
 μὰς φέρουν τὰ γράμματα.

Γὰρ πῆς μου, Δημητράκη, διάλυσιν θὰ γίνῃ
 καὶ μ' ἐκλογαῖς καινούργιαι θ' ἀνάψῃ τὸ κχιμίνι;
 Γὰρ πῆς μου τί συμβαίνει;... καθέναι ἀπορεῖ
 καὶ λέν πὼς τὸ Κουβέρνο μπορεί νὰ τὰ κορώσῃ...
 ἀλήθεια πὼς χωρίζεις ἀπὸ τὸν Θεοδωρῆ
 κ' ὁ ρέκτης τῆς Παιδείας παραίτησιν θὰ δώσῃ;

Γιὰτὶ μ' ἀμφιβολίας μὰς ρέβετε φρικτάς;
 ἀμὲ κ' ὁ γέρος μιλῆι
 γιατί, κατσορομῆλη,
 ὅτῃς φίλης Δαλματίας δὲν πῆγε τὰς ἀτάς;

Ἀλήθεια πὼς μὲ κρίνῃ τὸ κράτος ἀπειλεῖται;
 γιατί δὲν μὰς μιλῆτε;
 Γὰρ πῆς μου τί σπουδαῖον τεκταινεται, Ραλλοῦ μου,
 γιατί μὲ τοὺς ποικίλους
 τῶν φαμφακρῶν θρύλους
 ἐχάλασε κ' ἡ κύντρα σοφία τοῦ μαλαοῦ μου.

Κ' ὁ Ράλλης τότε, Φασουλῆ,
 μ' ἀπάντησε στοιμύλος:
 ἐγὼ τοῦ γέρου μπαμπᾶλῆ
 μένω σὺν πρώτῳ φίλος.

Ὡς τώρα δυσχερᾶσαι καμμία δὲν ὑπάρχει
 μετὰ τοῦ Σανιδάρχη,
 κ' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἀφιστῶν νὰ τὴν θέλῃ,
 κοικῶσαι δὲν μὲ μέλει.

Τοὺς θρύλους μὴν πιστεύετε... τῆ μά τὰ χαλοῦμε,
 τὴν ἄλλη φιλιόνομε καὶ τὰ ξανκμιλοῦμε.
 Τοῦ γέρου τὰ τοακίματα
 τὰ ξέρο, τὰ ξανῶδα,
 κ' ἀγάπη δίχως πείσματα
 δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Ἐγὼ τὸν λέω δάμακιν κ' ἐκείνος δαμαλάκι,
 καὶ πάντοτε Κορδονικός
 σὰς βεβαιῶνω θετικῶς
 ἔτι δὲν τρέχει τίποτα παρὰ νερὸ ὅτ' αὐδάκι.

Κ' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶνω
 πὼς θρύλου δὲν θυμῶνω,
 καὶ μὰ τοῦ Παρθενῶνος μὰς τὰς ἀγλάκας μετόπας
 πάντα μὲ τρόπον προσονῆ
 τοῦ λέγω: ἴγι' ὑπομονή,
 ὡς πού νάλθῃ κ' ὁ Βασιλεὺς μὲς ἀπὸ τὰς Εὐρώπας.

Ὁ Ράλλης ἔτσι μίλησε
 κ' ἐσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε.

κ' ἐγὼ πού λές 'στους λόγους τοῦ καθόλου δὲν ἄπιστήσα,
 κ' ἐδαφιαῖος χαριετῶν
 τοῦ γέρου τὸν ἀγαπητὸν
 θερμῶς τὸν εὐχαρίστησα.

Φ.—Ἀλλὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, σὰν πρώτος καινούργια
 ἐπῆγα γὰρ συνέντευξ' στὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
 νὰ μάθω τί κατὰ θυμὸν κ' ἐκείνος μερμηρίζει
 κ' ἂν ἀπὸ τὸν Σιμόπουλον πραγματικῶς χωρίζῃ.

Κτυπῶ τὴν πόρτα συδάρῃ ν' ἀκούσω καμμιὰ γνώμη,
 σὲ διαδρόμους, Περικλῆ, πλανώμαι σκοτεινούς,
 πλὴν ἔμαθα πὼς κυνηγῆ μὲς ὅτῃ Γαρίτῳ ἀκόμη
 τσίχλιας καὶ τρυπακάρυδα καὶ τσαλαπετεινούς.

Ἦγα καὶ ὅτῃν Σιμόπουλο, τοῦ Κορδονῶ τὸ ταῖρι
 καὶ τὸ δεξὶ τὸ χέρι,
 νὰ μάθω τὰ συμβαίνοντα... μὲς ὅτῃν αὐλῇ τοῦ μ'πῆκα,
 κτυπῶ τὴν πόρτα... τίποτα... κανένα δὲν εὐρήκα.
 Μούπαν πὼς εἶναι ὅτ' αὐτὰ λουτρά θερρῶ τοῦ Βιαρίτης,
 κ' ἔφυγα κ' εἶπα πρίτε.

Π.— Ἦγα κ' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ,
 γὰρ νῆδρο τὸν μουστακαλῆ,
 τὸν κύριον Ἀλέξανδρον, ἀλλ' ὅμως—ὠμίμενα!—
 ἔβρισκα τὴν πόρτα σφραλιστῆ καὶ τὰ κλειδὰ παρμένα.
 Ἐστὸ Ρίον μούπαν ὁ μουγγῶς ἀκόμη διακίμεναι
 κ' ἔκει τοὺς ἄλλους ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Ρ.—Κατόπι ἐτρέξα κ' ἐγὼ συνέντευξι νὰ κάνω
 μ' ἕνα Ἀμερικάνο,
 πού περπατεῖ μὲ πῆδλα καὶ κάνει τὸν ἀρχαῖο
 καὶ ξέρει στίχο, Περικλῆ, σπονδεῖο καὶ τροχαῖο,
 μὰ τούτῃ τὴν συνέντευξι θὰ μάθῃς ὅτ' ἄλλο φύλλο...
 Π.—Λοιπὸν πλησίσε νὰ φῆς τὸ τακτικὸ σου ζύλο.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Δέλτα Βερναρδάκης, ποῦναι τιμῆ ὅτ' ἀγράμματα,
 ἐξέδωκε εἰς τῶν τρία γινώσται τὸ δράματα,
 τὴν Φαῦσταν, τὴν Μερόπην, καὶ τὴν Δοξαπατῆ τοῦ,
 κειμήλια σπουδαῖα δραματικῆς ἐγχερίτου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμπορορραπτής φίνος,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μὲ πελατεῖας σμῆνος.
 Ἀλήθεια πολυζήλευτο τὸ κάθε του στολίδι,
 τί τέχνη ὅτ' βελόνι του, τί τέχνη ὅτ' ψαλλίδι.
 Κάνει καὶ σμῆνις ἔκτακτα, κ' ἐγὼ σ' αὐτὸν θὰ κάμω
 φιγουρινάκι νὰ γένῃ ὅτῃς κόρης μου τὸν γάμο.

Κωνσταντῆ, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
 ὅτῳ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχειῶν,
 μὲ κάμαραι ἐξήκτα, μαγειρικῆν ἀρτίαν,
 εἰς τοῦ Καρυσίακῆ τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
 ἐξάσιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ἕνα,
 λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κ' ἡ κάθε κατσαρόλα,
 κ' αὐτὸ τὸ διεθυβῆναι καὶ νουεχῶς κ' ἀρίστως
 ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ ὄρων καὶ ρέκτης Χρήστως.